

— Πού λοιπόν ἡ σωφροσύνη;
 — Ἄς κουρεύεται κ' ἐκεῖνη,
 Καί' ῥ τῆς θάλασσης τὴν μέση
 Ἄς πηγαῖν ὀρθὰ νὰ πέση,
 — Τὴν ὑπόληψίν σου βλάβεις.
 — Αἶ! καὶ τί θὰ καταλάβης,
 Ἄν μιὰν λέξιν μόνον φθάσης,
 Ἀπὸ πάνω σου νὰ χάσης;
 Συνειδὸς, ἀμέσως φεῦγα,
 Ἀπ' τὸν νοῦν μου ἔξω ἔβγα!
 Δὲν γυρίζω, θ' ἀγαπήσω,
 Θὰ φιλήσω, ὅσω ζήσω.

~~~~~

12. Νὰ μὴ φθάσω, νὰ μὴ ζήσω,
 Ἄν στιγμῇ δὲν ἀγαπήσω.
 Κι' ἂν πεθάνω, νὰ πεθάνω
 Ἐπὶ τὴν ἀγάπην μου ἀπάνω.
 Ἀφροδίτη ὅταν λείπη,
 Ἡ ζωὴ ναι πάντα λύπη.
 Κι' ὅπου δὲν γελάει ὁ Ἔρως,
 Πάντα κλαίει ἐκεῖ τὸ μέρος.
 Ἀφροδίτη, κ' Ἐρωτά μου,
 Μόνοι σεῖς σθε τὰ καλά μου.